

že se žalobce sepsáním a uveřejněním článku »Politické strany na prodej« provinil takovým jednáním, které ho učinilo nehodným důvěry žalovanou mu věnované, a že jest takto opodstatněn důležitý důvod k předčasnému jeho propuštění podle § 27 čís. 1. zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák.

Čís. 11310.

Lhůta stanovená v § 933 obč. zák. pro případ evikce, nezačíná běžeti teprve po pravomoci rozsudku, jímž třetí osoba se svým nárokem zvítězila; stačí, byl-li nárok mimosoudně uplatňován a osvědčen skutečnostmi, podle nichž by ve sporu musel soudce rozhodnouti, nebo byl-li uplatňován žalobou. Tu rozhoduje doručení žaloby.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv I 2206/30.)

Žalovaní prodali žalobci zařízení závodu. Žalobou Ck II a 394/26 domáhal se Gustav K. na žalobci vydání části zařízení z důvodu svého vlastnického práva. Tato žaloba byla doručena nynějšímu žalobci dne 20. srpna 1926. Prosoudiv spor s Gustavem K-em, domáhal se žalobce žalobou, zadanou na soudě dne 18. června 1929, na žalovaných z důvodu správy náhrady za ony věci, jakož i náhrady útrat sporu Ck II a 394/26. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci a opakuje mínění uplatňované v odvolání, že lhůta stanovená v § 933 obč. zák. pro případ evikce začíná běžeti teprve po pravomoci rozsudku, jímž třetí osoba se svým nárokem zvítězila. Tento názor odporuje předpisu § 933, první odstavec obč. zák., který ustanovuje, že ona lhůta začíná dnem, kdy nabyvatel zvěděl o nároku. Je to i den, kdy nárok byl mimosoudně uplatňován a osvědčen skutečnostmi, podle nichž by ve sporu musel soudce rozhodnouti, nebo byl-li uplatňován žalobou (jud. č. 228, sb. Now. n. ř. č. 1651). V souzeném případě začala dnem doručení vlastnické žaloby Gustava K-a 20. srpnem 1926. Žaloba ze správy (933 obč. zák.) v tomto sporu byla podána po propadné lhůtě. Proto jí z tohoto důvodu nemohlo býti vyhověno.

Čís. 11311.

Uznal-li sborový soud první stolice jako obchodní senát opodstatněnou námitku věcné i místní nepřislušnosti, kdežto rekursní soud neuznal za opodstatněnou námitku věcné a místní nepřislušnosti, jest dovolaci

rekurs co do věcné příslušnosti, jež byla v tomto případě (úraz na dráze) hlavní otázkou, odmítnouti, co do místní příslušnosti mu pak nevyhověti, ježto otázka místní příslušnosti souvisí nerozlučně s otázkou věcné příslušnosti.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, R II 361/31.)

Žalobce domáhal se na československém železničním eráru náhrady škody z úrazu žalobou zadanou na krajském soudě (obchodním senátě) v O., v jehož obvodu se prý stala příhoda v dopravě. Žalovaný erár vznesl námitku věcné a místní nepřislušnosti v podstatě proto, že žalobcův úraz nebyl způsoben příhodou v dopravě. Soud první stolice vyhověl námitkám věcné a místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitky věcné a místní nepřislušnosti.

Nejvyšší soud dovolací rekurs co do věcné nepřislušnosti odmítl; co do místní nepřislušnosti dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Sborový soud první stolice jako obchodní senát uznal námitku věcné i místní nepřislušnosti za opodstatněnou a v důsledku toho žalobu odmítl, kdežto rekursní soud neuznal námitku věcné i místní nepřislušnosti za ospravedlněnou, nevyhověl jí a uznal tedy, že žalobcem dovolaný krajský soud v O., jako obchodní senát, je k projednávání této sporné věci příslušným. Rozhodnutí rekursního soudu, že jest věcně příslušným obchodní senát krajského soudu nahrazuje usnesení prvního soudu a právní stav jest tedy též, jako kdyby již soud první stolice byl předem učinil co do věcné příslušnosti usnesení odpovídající zákonu, totiž, že svou věcnou příslušnost k projednání této rozepře uznává (sb. n. s. čís. 282 a vídeňského nejvyššího soudu čís. 1741 sbírky Nowak). Důsledkem této právní úvahy nelze podle ustanovení § 45 první odstavec j. n. usnesení rekursního soudu o věcné příslušnosti, jež byla v tomto případě hlavní otázkou, odporovati a bylo proto dovolací rekurs v té příčině jako nepřípustný odmítnouti, když se tak již nestalo soudy nižší stolice (§ 523 c. ř. s.). Otázka místní příslušnosti souvisí podle § 3 zákona čís. 27 z roku 1869 ř. zák. nerozlučně s otázkou věcné příslušnosti, takže je-li tato pravoplatně rozřešena, jest rozřešena i ona.

Čís. 11312.

Po dobu zbavení svéprávnosti pro choromyslnost trvá nezpůsobilost k právním jednáním nepřetržitě do doby, dokud nebylo opatrovnictví nad choromyslným zrušeno, třebaš měl choromyslný v mezičase světlé okamžiky nebo se byl již před tím skutečně pozdravil. Pokud jde o dobu předcházející soudnímu usnesení o zbavení svéprávnosti, rozhoduje skutečný duševní stav v čase uzavření toho kterého právního jednání. Bráně průvodní stihá toho, kdo tvrdí tehdejší nezpůsobilost jednajícího.